

Form, der her er foreslaaet for Skatten, er den rette, om man bør have en Skat paa Bruttoindtægten eller en Billetskat. Jeg har allerede ved første Behandling i Folketinget sagt, at det for mig ikke kan være afgørende, om man vælger den ene eller den anden af disse Veje. Jeg har foreslaaet Bruttoafgiftsvejen og mener endnu, at det er den hensigtsmæssigste, for det første, fordi den knytter sig nærmest til det tilvante her i Landet, det, der er Praksis for, og dernæst, fordi den efter mit Skøn aabner Vej for en mere hensigtsmæssig Form for en Overvæltning af Skatten paa Forbrugerne, idet Lederne af de vedkommende Etablissementer ville kunne fordele Skatten paa Billetpriserne med langt større Frihed, end hvor det er en egentlig Billetskat, det drejer sig om. Vi have set, hvorledes det kgl. Teater ved de to foretagne Billetforhøjelser har fordelt Forhøjelsen temmelig ulige paa de forskellige Pladser, og det har vist forretningsmæssigt været meget rigtigt. Til en Tid kan det være rigtigt at lægge en forholdsvis større Forhøjelse her og en forholdsvis mindre der, og til en anden Tid kan en anden Fremgangsmaade være heldig, det maa antages, at Lederne selv bedst kunne skønne herover. Jeg tror, at man i Virkeligheden stiller dem lempeligst og bedst overfor Skatten ved at give dem en vis Frihed paa dette Omraade. Af disse Grunde har jeg ment, at Bruttoafgiften var den heldigste, men skønt jeg ogsaa fuldt ud fastholder dette, saa skal det, hvis det er en Betingelse for Lovens Gennemførelse, at man kommer over til en Billetskat, ikke være nogen Hindring for mit Vedkommende, idet jeg ikke kan se nogen principiel Anstødssten deri, forudsat at det finansielle Udbytte bliver omtrent det samme.

Endvidere har man ønsket, at der skulde gøres Forskel i Skatten for de Teatre, der drives efter justitsministeriel Bevilling, og andre Etablissementer, Varieteer, Cirkus, Biografteatre o. s. v. Og man har endvidere ønsket visse Foretagender helt fritagne for enhver Forhøjelse af Skatten, nemlig almindelige Koncerter, med hvilke der ikke er forbundet Servering, og Teatre i Provinserne, der drives med justitsministeriel Bevilling. Disse Krav forekomme mig ikke berettigede. Hensigten dermed maa antagelig være den — det er ogsaa blevet udtalt — at gøre et Skel mellem, hvad der er Kunst, og hvad der ikke er Kunst, men det forekom-

mer mig ikke, at man paa den Maade vilde drage noget paalideligt Skel. Der er ingen Tvivl om det, og det er i rigeligt Maal blevet erkendt af Teaterkritikken i København Gang efter Gang — ja endog saa i meget skarpe og haarde Ord, som jeg ikke har Lyst til at gentage —, at vore Teatre i de sidste Aar have bevæget sig i Retning af Varieteen, at en stor Del af de Forestillinger, der opføres, er af en Art, som man ikke tidligere ansaa for forenelig med Teatrenes Værdighed, og at det i hvert Fald nu til Dags omtrent ikke er muligt længere at drage en paalidelig Grænse mellem Teater og Varieté. Jeg tror, at den Betragtningssmaade, der i saa høj Grad er fremkommen i den københavnske Teaterkritik, ikke savner Berettigelse, og den viser sin Berettigelse mere og mere for hvert Aar, der gaar, og ikke mindst i den forløbne Sæson. Det vil alt saa ikke være saaledes, at naar man belægger Teatrene med justitsministeriel Bevilling med den lavere Afgift og tager en højere Afgift af Varieteer, Cirkus etc., er det Dyrkelsen af Kunst, man belægger med den lavere Afgift, og Dyrkelse af, hvad der ikke har med Kunst at gøre, der belægges med den højere. Og fastholder man det Synspunkt, der ligger til Grund for Lovforslaget, nemlig Forbrugsafgiftssynspunktet: Afgift paa et Forbrug, der røber en Skatteevne, vil ingen kunne paa staa, at Besøget ved det kgl. Teater eller ved vore større Teatre, hvor der er gennemgaaende højere Billetpriser, skulde røbe en mindre Skatteevne end f. Eks. Besøget ved Biografteatre, Varieteer og Cirkusforestillinger med gennemgaaende lavere Priser. — Jeg har dog i det andet Ting erklæret mig villig til at forhandle ogsaa om dette, men jeg vil meget anbefale, at man fastholder Regeringens Forslag paa dette Punkt, med dets Lighed i Beskatningen, hvilket jeg tror baade er det mest rationelle og det, der vil være lettest gennemførligt i Praksis.

Man har ogsaa i det andet Ting antydet det ønskelige i at inddrage Musikrestauranterne under Beskatningen. Jeg har intet som helst at indvende derimod, jeg mener, at de kunne være et meget hensigtsmæssigt Skatteobjekt, kun at man da maa indrette Beskatningen noget anderledes end den her foreslaaede. Da der ikke der tages Entré, maa man beskatte efter ydre Kriterier, f. Eks. Gulvarealet, som man gør i adskillige tyske Byer, eller efter Huslejen eller, hvad der ogsaa er